

[Korsgaard.]

at de sociale Udgifter mere og mere er blevet de alt dominerende i de kommunale Budgetter, og efter den Tone, Socialdemokratiet, som dog fornuftigvis er det førende Regeringsparti, anlægger i de Forslag, der fremsættes, kan man da ikke for Alvor tro, at der vil blive øvet Økonomi paa dette Omraade, hvis man da ikke mener, at nu er man kommet saa højt med Udgifterne, som det efter Omstændighederne kan gaa an.

Man kan kalde dette en pessimistisk Betragtning — men det giver jeg ikke meget for —, det afgørende er: er den menneskeligt rigtig, eller er den menneskeligt forkert? Og jeg vil længst muligt tro, at Ministeren er saa klog en Mand, at han vil erkende, at helt uden en vis Baggrund i Livets Virkelighed er en Betragtning af den Art ikke. At et Menneske, fordi han kommer ind i et Byraad, en Kommunalbestyrelse eller i Rigsdagen, derfor skulde blive anderledes i sin Indstilling, faa mere Ansvarstølelse over for de Midler, han forvalter, end ellers, det tror jeg ikke saa svært meget paa.

Det er klart, at til at begynde med vil Loven til en vis Grad slaa igennem; det kan da næsten ikke forhindres, den nuværende Regering evner vel ikke at skaffe os Love, der saa hurtigt skaffer Kommunalbestyrelserne en let Adgang til at komme af med Pengene. Naa, det vil jeg vel ikke tro, at den gør, men helt udelukket er det jo ikke. Tendensen vil, naar Trykket efterhaanden er mindre, gaa i Retning af større Udgifter. Med den Opfattelse af Menneskene, jeg nu engang har, og som jeg ønsker en virkelig Begrundelse for er urigtig, maa jeg tro, at saaledes er Tingene.

Det behøver ingenlunde at betyde, at der skal være den meget store Forskel i Beskatningen af Skatteyderen paa 200 000 Kr. i Gentofte og i København, men for at faa en Udligning heraf behøvede man slet ikke dette store Apparat. Jeg tror overhovedet, at Gentofte Kommune er noget helt for sig selv, hvor det efter Omstændighederne kunde have været naturligt for længst at have givet Kommunen Adgang til noget i Retning af den københavnske Skatteskala; det behøvede ikke at have nogen som helst Forbindelse med den Ulighed, Ministeren her omtaler.

Ministerens siger, at der er en underlig Inkonsekvens i, at naar jeg taler saadan i Almindelighed, regner jeg ikke med Nedsættelsen, men naar jeg taler om Horsens, har jeg et andet Syn. Nej, det har jeg

egentlig ikke, men jeg synes ikke, man helt kan undlade at spørge sig selv, hvor meget Loven betyder under den Forudsætning, Ministeren regner med, nemlig at Udgifterne bliver de samme, altsaa de sociale Udgifter, hvad de nu ellers kan være, og saa maa jeg hævde, at smaa 200 000 Kr. paa et Budget, der med Hensyn til Indkomstskatten alene andrager ca. 3 Mill. Kr., er overmaade lidt, naar man betænker, at Horsens med sin Skatteprocent maa antages at være en af de meget vanskeligt stillede Kommuner.

Saa kommer Ministeren i denne Forbindelse stikkende med Ejendomsskatterne. Hvad er det for noget underligt noget? Kommunen kunde naturligvis faa en Lettelse i Personskatterne, hvis den forhøjede Ejendomsskatterne eller Gasprisen, eller hvad det nu kunde være. Men hvad kommer det Sagen ved? Jeg kan navnlig ikke forstaa, at en Minister, som tilhører et Parti som Det radikale Parti, der i hvert Fald tidligere saa voldsomt var imod al indirekte Beskatning, kan bruge dette som et Argument, der skulde tjene til at anbefale det Lovforslag, her er Tale om.

Til Ministerens Argumentation over for det rigtige eller det urigtige i at have en Kommission vil jeg gerne sige et Par Ord. Ministeren siger, at naar jeg argumenterer saa voldsomt for det, er det i sig selv noget, der gør ham ængstelig. Naa, saa bange af sig synes jeg ikke, Ministeren behøver at være; i hvert Fald er det jo ikke noget sagligt Argument, det er kun et Vælgermøde-Argument, og saa faa der er i denne Sal, og saa lidt Udtalelser i Almindelighed refereres herfra, synes jeg, Ministeren kunde stryge den Slags Argumenter. Det er dog temmelig givet, at en Kommission med en Formand, som vilde blive udnævnt af Ministeren, maatte kunne arbejde saa hurtigt, som Tingene efter Omstændighederne tillod det, og jeg tror ikke paa, at det behøver at vare Aar. Men jeg tror, at Tingene trænger til Oplysning, og jeg vil efter min bedste Overbevisning paastaa, at Tingene er ikke oplyst, og de vil ikke blive oplyst gennem en Udvalgsbehandling. Enhver, der vil se Tingene, som de er, ved, at i Udvalget stilles der nogle Spørgsmaal, der kommer nogle Svar, man holder 2—3 Møder, og saa siger man: Nu skal vi have nogle foreløbige Ændringsforslag at se paa — men det er nu slet ikke saa let i en Sag som denne at stille foreløbige Ændringsforslag; det kan næsten kun blive et rent Nej eller et rent Ja, saa det er meget beklageligt, at